

BIBLICKÉ ÚKOLY

II. čtvrtletí 1929.

*

Povinnosti a přednosti šafářů Božích

Dary 13. soboty (29. června) určeny jsou pro dílo
ve východní Indii.

Vydavatel a nakladatel:

ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI

Bůh a člověk.

11

Úvod.

Bůh jest původcem všech věcí. Všelická pravá věda shoduje se s jeho skutky; všeliké pravé vzdělání vede ku poslušnosti jeho vlády... Žádná bytost smrtelná nemůže cele pochopiti jsoucnost, moc, moudrost a skutky Nekonečného... Nejmnější duchové světa nemohou pochopiti Boha. Lidé mohou stále hlouběji badati a vždy se více učit, přece vše nevystihnou.

Stvoření svědčí o moci a velikosti Boží, »a dílo rukou jeho obloha zvěstuje«. Ti, kteří psané slovo si běrou za svého rádce, naleznou ve vědě pomůcku k pochopení Boha. Neviditelné věci jeho, od stvoření světa po věcech učiněných rozumem pochoopené, se vidí, totiž ta jeho věčná moc a Božství.

Otázky.

1. Jaký nárok činí si Pán na zemi? Co to značí pro nás? Ž. 24. 1.
2. Proč země i její obyvatelé náležejí Pánu? V. 2.
3. Čím stvořil Bůh zemi? Ž. 33, 6. 9. Pozn. 1.
4. Jak veliký jest nárok Boží na vlastnictví země? Ž. 50, 10—12.
5. Které poklady země, ač skryté, nejsou vyňaty? Ag. 2, 9.
6. Jakým krásným způsobem uznal kdysi David vlastnické právo Boží? 1. Par. 29, 11. 14. Pozn. 2.
7. Jaký podíl měl Kristus v tvůrčím díle Božím? Kol. 1, 14—16; Jan 1, 1—3.
8. Jaké svědectví dává stvoření Stvořiteli? Ž. 19, 2. 3.
9. V jakém poměru byl člověk k všelikému stvoření na počátku? 1. Mojž. 1, 28. Žalm 8, 6—9.

10. Jaký zvláštní úkol dal Bůh při tom člověku? 1. M. 2, 15. Pozn. 3.
11. Jaký příkaz dal Pán člověku, když mu vše svěřil? V. 16. 17. Pozn. 4.
12. Čím byl člověk ustanoven nad vlastnictvím Božím? Luk. 19, 12. 13; 1. Kor. 4, 1. Pozn. 5.
13. Co tedy očekává Bůh od člověka, jelikož jest služebník neboli šafář? 1. Kor. 4, 2; Luk. 12, 48. Pozn. 6.
14. Které vybídnutí měli bychom si vzítí do srdce, hledíce k dobrotivosti a důvěře Boží? Na co bychom vždy měli pamatovati jako Samuel? 1. Sam. 12, 24.

Poznámky.

1. Když Bůh za spolupůsobení Pána Ježíše na počátku stvořil zemi i všecko, což na ní jest, neštalo se to znenáhla, nýbrž moci jeho slova stalo se to v okamžení. Onen důkaz jeho slova jest nám ještě dnes stále připomínán; neboť »Bůh stvořil simě právě tak jako zemi, a to slovem svým; tím mu dal také sílu ke vzrůstu a k množení se... Každé simě obilí, které své zelené stéblo vztyčuje vzhůru k světlu slunečnímu, vypravuje o moci jeho slova divy působící, které bylo vysloveno od toho, o němž se v Písmě pravi: »On řekl, a stalo se; on rozkázal a postavilo se.«

2. »Všecky věci náležejí Bohu, a to nejen skrze stvoření, ale i skrze vykoupení. Všecka požehnání, kterých se nám dostane v tomto životě nebo v budoucím, nesou pečeť kříže na Golgathě.« (Gleichnisse str. 358.)

3. »Obyvatelům Edenu byla svěřena zahrada, aby ji obdělávali a ostrihali. Jejich zaměstnání nebylo unavující, nýbrž příjemné a posilující. Bůh určil práci k blahu člověka, aby se jeho mysl zabývala, jeho tělo sílilo a jeho schopnosti se vyvíjely. V duchovní a tělesné činnosti nalézal Adam největší rozkoš svého svatého bytí. A když pro svou neposlušnost byl z krásné-

ho domova vyhnán a nucen s půdou zápasiti o vydobytí si den-
ního chleba, tato práce — třeba že rozdílná od krásného za-
městnání v ráji — byla mu ochranou před pokušením a zdrojem
štěstí.« (Patriar. 39.)

4. »Bůh jim udělil hojné požehnání; když však jeho vůle
nedbali, nemohl odpustiti také jim, jako neodpustil andělům,
kteří zhřešili. Přestoupením pozbyli darů a přivodili si bídu a
zkázu. (Tamtéž s. 42.)

5. Slovo Boží mluví vždy o jeho dítkách jako o jeho slu-
žebnících, jeho šafářích a svědcích na této zemi. Oni jej zde
mají zastupovati, dokud nepřijde.

6. Jako příjemci darů Božích jsme také odpovědni za to,
jak je použijeme. Podle míry duchovních nebo hmotných po-
žehnání, kterých se nám dostalo, bude rozdílná naše odpo-
vědnost v den posledního soudu. Přece však požehnání Bo-
žích dostane se nám vždy k jednomu účelu: jimi Jej uctíti.

Úkol 2. — 13. dubna. (Z. s. 18. 48.)

Povolání Izraele k službě Boží.

Úvod.

»Bůh povolal Izraelské a požehnal je i vyvýšil, nikoli aby
poslušností k jeho zákonu sami získali jeho přízně a jen samí
aby obdrželi jeho požehnání, nýbrž aby skrze ně zjevil se všem
obyvatelům země. K dosažení toho přikázal jim, aby se oddě-
lovali od pohaných národů okolních.

Bůh však neobmýšlel, aby v sobecké odloučenosti oddělili
se od světa, aby naň nemohli působiti. Podobni svému Mistru,
mají následovníci Kristovi býti světlem světu v každé době.«
(Patr. 369.)

Otázky.

1. Co učinil Bůh před stvořením světa, aby jeho úmysl s lidstvem nebyl zmařen? 2. Tím. 1, 9; Efez. 1, 4.
2. Jak zneužil člověk důvěry Pána? 1. M. 3, 1—6.
3. Jak působil pád člověka na jeho dřívější postavení? 2. Petr. 2, 19 poslední věta.
4. Jak hrozné následky mělo jeho přestoupení pro něho i pro všecko pozemské stvoření? Řím. 5, 12. 1. M. 3, 17. 18. Pozn. 1.
5. Kam přivedl pád Adamův veškeré lidstvo? 1. M. 6, 5—7.
6. Jak uznávali svrchovanost Boží všichni, kteří mu zůstali věrní? 1. M. 4, 3. 4. Pozn. 2.
7. Čím uznával i Noé po potopě, že Bůh jej zachoval? 1. M. 8, 20. Pozn. 3.
8. K čemu byl povolán Abraham, když lidé po potopě opět odpadli od Boha a zapomněli na svého Stvořitele? 1. M. 12, 1—5.
9. Co svědčí o tom, že Abraham uznával nejen Boží lásku a moc, nýbrž i jeho vlastnické právo na všechny věci? 1. M. 12, 8; 14, 17—20.
10. Co zažil Jákob na své cestě do Cháran? Co učinil k oslavení Božimu? Co při tom slíbil Bohu? 1. M. 28, 10—22. Pozn. 4.
11. K čemu povolal Bůh Izraele a usídlil jej v Palestině, kudy vedly cesty národů? Izai. 43, 10—12; 44, 8. Pozn. 5.
12. Co měl činiti Izrael, aby správně představil Boha? Jakou vyhlídku mu Pán za to dal? 5. M. 26, 17—19.
13. Jak se měl Izrael státi lidem zvláštním? 2. M. 33, 16. Pozn. 6.
14. Jak se měl chovati k okolním národům? 5. M. 7, 2—4.
15. Jak se měl chovati lid Boží k cizincům, kteří se mezi nimi usadili? 2. M. 12, 44—49; 3. M. 19, 34. Pozn. 7.

16. Jaký mohl býti poměr Izraele k Bohu, kdyby se byl býval tak choval k cizincům a k vůlním národům modlářským?
2. M. 19, 5. 6. Pozn. 8. *byl by modlářským národem*

Poznámky.

1. »Netoliko člověk, ale i země přišla hříchem pod moc zlého, a skrze plán vykoupení měla býti zase získána... Když se stal člověk zajatcem satanovým, tedy i vláda, kterou měl, dostala se vítězi. Tak se stal satan »bohem tohoto světa«. Stihl na sebe panství na zemi, které původně bylo dáno Adamovi...

Ve své čistotě těšil se Adam z přímého obecenství se svým Stvořitelem; ale hřích způsobil rozdělení mezi Bohem a člověkem, a jen smíření Kristovo může překlenouti propast a umožniti, aby na zemi přišlo požehnání a spasení s nebe. Člověk byl stále odloučen od přímého styku se svým Stvořitelem; ale skrze Krista a své anděly mohl se s ním Bůh stýkat.« (Patr. s. 57. 58.)

2. »Oni (Kain a Abel) věděli, že touto obětí, která znázorňovala Spasitele, vyjadřují víru a zároveň měli uznati, že tím osvědčují poslušnost vůli Boží.« (Str. 62.)

3. »V radosti nad svým vysvobozením nezapomněl Noé na toho, jehož milostivou péčí byli zachováni. Jakmile vystoupil z korábu, postavil oltář a přinesl oběť z všelikých zvířat čistých i z všelikého ptactva čistého; tak projevil svou vděčnost Bohu za vysvobození a svou víru v Krista, v tu pravou oběť. Tato oběť líbila se Pánu a přinesla požehnání nejen praotci a jeho rodině, nýbrž i všem, kteří měli bydleti na zemi.« (Str. 97.)

4. Do té doby náležel Jákob k domu svého otce, kde Izák, jako představený domácnosti dával desátky. Když se však Jákob od nich oddělil, měl v určitém smyslu vlastní domácnost a sám byl představeným; proto slíbil, že bude věrný Bohu, a jako jeho otec i dědeček že bude dávat desátky.

5. »Často se zdálo, že Izraelští nejsou schopni nebo ochotni, aby pochopili úmysl Boží s národy. Přece však jen pro ně

učinil je (Izraelské) Bůh lidem zvláštním, nezávislým národem, jako jiné národy na zemi. Jen proto byl jejich otec Abraham, jemuž prvnimu dána byla smlouva zaslíbení, povolán, aby vyšel z příbuznosti své a šel do jiné země, jelikož tamějším pohanům měl přinést světlo. Bylo-li mu zaslíbeno, že jeho potomků bude jako pisku mořského, nebyl ze sebeckých pohnutek vyhlédnut za praotce mocného národa v Kanaánu. Smlouva Boží s ním zahrnuje v sebe spíše všechny národy země.« (Str. 367.)

6. »Žádná moc pozemská, schopnost nebo vzdělání nemůže nahraditi trvalou přítomnost Boží.« Tím, že Bůh ustavičně byl Izraeli přítomen, stali se lidem zvláštním, lišícím se od ostatních národů. Pokud tak činili, dávali Izraelští ostatním národům správné pochopení o Bohu.

7. »Bůh učinil opatření, aby všichni, kteří se chtěli vzdáti pohanství a spojití se s Izraelem, mohli býti účastni požehnání smlouvy. Jich týkala se slova; by pak cizozemec bydlil s tebou, a jen s malými výjimkami měli se těšiti z těchže předností jako Izraelští.« (Patr. s. 512.)

8. »Kdyby byli bývali Izraelští poslechli Pána, byli by jiné národy předčili moudrostí a věděním. Svě postavení mohli si uchovati jen tehdy, kdyby se byli snažili mezi všemi národy země plniti vůli Boží.« E. G. W.

Úkol 3. — 20. dubna. (Z. s. 18. 59.)

Výzva k pokání a k obrácení.

Úvod.

»Ezdráš, usiluje vystihnouti příčiny babylonského zajetí, shledal, že odpadnutí Izraele bylo zaviněno jeho směřováním se s pohany. Nabyl přesvědčení, že mnohé smutné a pokořující

zkušenosti mohli si ušetřit, kdyby byli uposlechli rozkazu Božího a oddělovali se od ostatních národů. Bylo zkormucující vidět, že přední mužové, jimž bylo dáno, aby chránili před odpadnutím, nedbajíce naučení z minulosti, mlčky trpěli přestupování zákona. On poznal dobrotivost Boží, která chtěla znovu usadit lid v zemi otců, právem horlil a rmoutil se nad jejich nevděčností.« E. G. W.

Otázky.

1. Co mělo způsobit požehnání Boží poslušnému Izraeli? 5. M. 28, 10—13.
2. Co hned na počátku dobývání Kanaánu obrátilo zřetel Izraelských na úmysl Boží s cizinci? Joz. 2, 8—14; 6, 25.
3. Jak brzo po dobytí Kanaánu zapomínal Izrael na Boha? Joz. 24, 31; Soud. 2, 10—13.
4. Koho Bůh nechal dále v zemi, aby zkoušel Izraele v jejich věrnosti? Soud. 2, 20—23. Pozn. 1.
5. Jak dal Bůh po ustanovení služby v chrámě jerusalemském najevo, že svatyně v Izraeli jest mu milá? 2. Par. 5, 14; 7, 1—3.
6. Oč prosil Šalomoun pro cizince při vysvěcení chrámu? 1. Král. 8, 41—43.
7. Které chování se Šalomounovo v pozdější době prozrazuje, že vůdcové, jakož i lid zapomněli na Boha? 1. Král. 11, 1—8.
8. Jaké následky mělo nakonec uchylování se Izraele a Judy od jejich Boha? 1. Král. 14, 21—24; 12, 26—31.
9. Co přišlo na Izraele, když Bůh nemohl déle snášeti jejich vzpouru a odpadnutí? 2. Král. 17, 5; Oz. 4, 17; Amos 7, 11. Pozn. 2.
10. K jakému osudu šel Juda i svaté město, když zameškali naučiti se něčemu ze zkušenosti Izraele? 2. Král. 25, 8—11.
11. Jak dlouho mělo trvati zajetí? Jer. 29, 10; 2. Par. 36, 21.

12. Co učinil Bůh pro Izraele, když se splnilo toto proroctví? Ezdráš 1, 1—4. Pozn. 3.
13. Za kterého krále perského splnilo se cele proroctví Jeremiášovo o Izraeli? Ezd. 7, 11. 21—26.
14. Jak hleděli Izraelští prospěšně využítí smutných zkušeností z minulosti, když opět byli v zemi svých otců? Neh. 8, 1—3. 8. Poz. 4.
15. Co způsobilo opětné zpytování Pisem? Neh. 10, 29—31 a.
16. Na čem se usnesli stran soboty? V. 31 b.
17. Jak chtěli pečovat o udržování chrámu a pečovat o služby Bohu? V. 32. 33. Pozn. 5.
18. Které požadavky správného ostříhání zákona přišly přece k zapomenutí, přes jejich slavnostní sliby vystříhati se dalšího odpadnutí? Mat. 23, 23. 25—28.
19. Jaké stanovisko zaujímalí Židé v pozdějších dobách k cizincům? Jan 4, 9; Skt. 10, 28. Pozn. 6.

Poznámky.

1. Místo aby cele ze země byli vyhubeni, jak Bůh původně zamýšlel, zůstali pohané a modloslužebníci tam, aby Izraeli byli zkušebním kamenem jejich věrnosti, zdrojem stálého pokušení a osídlem. Kdyby se býval Izrael aspoň nyní obrátil k Pánu, byl by je i za těchto okolností učinil světlem pohanů a mnohé z těch, kteří ještě seděli v temnosti, byl by přivedl k spasení. Lid však místo toho žil v ustavičné vzpouře, v porušování smlouvy a přestupování zákona.

2. Pán dopustil, aby do Samaři vpadla vojska asyrská, vedená Salmanazarem. Při obležení, které potom nastalo, zahynuli mnozí bídně hladem, nemocí a mečem. Když město padlo a lid byl přemožen, byl zbytek deseti pokolení odveden do zajetí a usazen v sýrských územích... Asyrští byli nástrojem, které Bůh použil ku provedení svého úmyslu...

Ale ne všichni odvedení do zajetí byli nekající. Byli mezi nimi i ti, kteří zůstali Bohu věrni, nebo se před ním pokořili.

Skrze ně chtěl Pán mnohé Asyrské přivést ku poznání živého Boha a jeho slavného zákona.« E. G. W.

3. »Právě v té době, kdy Bůh svůj chrám v Jerusalemě chtěl nechat znovu stavěti, působil, aby Cýrus, jako od něho zvolený k tomu nástroj, porozuměl prorocství o sobě, a lidu Judskému dal svobodu.« E. G. W.

4. »Ezdrášova činnost působila všude obživení v čtení písem. Byli ustanoveni učitelé k vyučování lidu a zákon Boží byl učiněn slavný a veliký.« E. G. W.

5. »Mělo býti zajištěno také udržování veřejného přísluhování v domě Božím. K tomu účelu byli zavázáni povinností, aby mimo desátků dávali každého roku určené příspěvky k udržování služby ve svatyni.« E. G. W.

6. »Židé a Samaritáni byli velicí nepřátelé a pokud bylo možno, vyhýbali se veškerému styku spolu. Židovští rabini sice prohlašovali, že v nutném případě jest možno obchodovati se Samaritány; přece však odsuzovali každý jiný styk společenský s nimi. Ačkoliv jim bylo dáno použití každé příležitosti k rozšíření známosti pravdy, přece nevěděli Izraelité o bídě svých sousedů. Proto se také nesnažili pomoci těm, kteří byli v temnotě. Dělicí hradba, kterou postavila židovská pýcha, zneumožňovala také učedníkům míti soucit s pohanským světem. Avšak i tato hradba padla.« E. G. W.

Úkol 4. — 27. dubna. (Z. s. 19. 10.)

Náš čas i naše dary — Boží vlastnictví.

Úvod.

»Tím že Bůh dal tomuto světu všechny poklady nebeské, že nám v Kristu dal nebesa, vykoupil každou bytost lidskou. Ať věřící nebo nevěřící, všichni lidé jsou vlastnictvím Páně. Všichni

jsou povoláni, aby mu sloužili, a od každého bude v den soudu veliký žádán počet, jak splnili požadavky Boží.« E. G. W.

Otázky.

1. Která prosba Žalmistova nám připomíná, že musíme vydati počet, jak jsme používali náš čas? Žalm 90, 12. Pozn. 1.
2. Co bylo podnětem k jeho přání, aby svůj čas dobře ztrávil? V. 17.
3. Jaký důvod máme, abychom se s touto prosbou obrátili k Bohu? Ž. 91, 16; 21, 4.
4. Čím máme uznávat, že náš čas náleží Pánu? 2. M. 20, 8—10.
5. Jaká požehnání jsou zaslíbena těm, kteří sobotu pokládají za vlastnictví Boží? Izai. 58, 13. 14; 2. M. 31, 13.
6. Jaké napomenutí se nám dává o používání času? Řím. 12, 11; Efez. 5, 16. Pozn. 2.
7. Jaké naučení chtěl Pán Ježíš dáti svým přátelům v Betanii? Luk. 10, 38—42.
8. Čím chtěl Ježíš ukázat, že jsme Bohu odpovědni za všechny naše duchovní i tělesné schopnosti? Mat. 25, 14. 15. Pozn. 3.
9. Jak se zachovali tři služebníci v tomto podobenství? V. 16—18.
10. Z čeho žádal pán počet, když se vrátil? Jak odměnil svědomité? Jak nedbalého? V. 19—30. Pozn. 4.
11. Co od nás bude žádati pravá láska k Bohu? Jak takovou lásku vyjádříme? Mark. 12, 30. Pozn. 5.
12. Jakou odměnu může očekávat věrný služebník, který všechno zasvětil svému Pánu? Mat. 25, 31—34.
13. Čím dosvědčí dítky Boží svou věrnost, až se ukáží před Pánem? V. 35—40. Pozn. 6.

Poznámky.

1. »Náš čas náleží Bohu. Každá chvíle náleží Jemu a jest naší svatou povinností, abychom ji použili k jeho oslavení. Z žádné naší hřivny nežádá tak správný počet, jako z našeho času.« (Gleichnisse 338.)

2. »Cena času převyšuje všechen počet. Kristus cení každou chvíli, a tak máme činiti i my. Život jest příliš krátký, aby byl ztráven maličkostmi. Jest nám dána krátká doba zkoušky, abychom se připravili pro věčnost. Nemáme promarniti žádnou chvíli, nemáme kdy na sobecké zábavy, ani kdy, oddati se službě hřicha.« (Tamtéž.)

3. »Zvláštní dary Ducha nejsou jediné dary, které jsou v podobenství označeny hřivnami. V tom jsou zahrnuty všechny dary i schopnosti, vrozené nebo osvojené si, tělesné i duchovní. Všecky se mají použiti v službě Kristově. Jsme-li jeho učedníci, odevzdáme se mu vším, co jsme i co máme. Naše dary vrátí nám pak očištěné a zúšlechtěné, abychom je použili k jeho cti a k požehnání našich spolubližních.« (Str. 324.)

4. »Každý z nás, když učiní jen o něco méně, než jak podle svých schopností učiniti může, bude za to osobně odpověden. Pán dobře pozoruje každou možnost, která se nám k službě nabízí. Nepoužité schopnosti budou v den soudu vzaty právě tak v úvahu, jako ty, kterými jsme kupčili. Za vše, co skrze správné použití svých darů jsme mohli býti a míti, činí nás Bůh odpovědny. Budeme souzeni podle toho, co jsme mohli činiti, ale neučinili, jelikož jsme svých sil nepoužili k oslavení Božímu.« (Str. 359.)

5. Naše láska k Bohu projeví se tím, jak používáme jednotlivé schopnosti, které máme. Srdce, rozum i sílu zasvěťme mu cele, aby On oslaven byl na našem těle i duchu, kteréžto obě jest Boží. (1. Kor. 6, 20.) *ne samostatně, ale jako celek, pro Boha*

6. »Nechť se tedy následovníci Kristovi nedomnívají, že se ztraceným světem nemají co činiti. V očích Kristových nejsou

nie jiného než kličkou ve velikém tkanivu lidstva, bratři hřišníku i svatých.»

»Kdo jest dítkem Božím, může se pokládati za pouto mezi nebem a zemí k spasení světa. Jsa jedno s Kristem i s jeho úmyslem o spasení, měl by vyjít, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo... Shledáváme se s nimi všude, kde lidé potřebují útěchy: u lůžka nemocného, i v nejchudší chatrči nebo na živé ulici velkoměsta.« E. G. W.

Shledáváme se s nimi všude, kde lidé potřebují útěchy: u lůžka nemocného, i v nejchudší chatrči nebo na živé ulici velkoměsta.

Úkol 5. — 4. května. (Z. s. 19. 21.)

Požehnutí tělesného zdraví.

Otázky.

1. Jaké přání, týkající se tělesného blaha, vyslovil Pán skrze svého služebníka Jana? 3. Jan. 2. Pozn. 1.
2. Jaká zaslíbení o zdraví dal Pán lidu Izraelskému, budou-li Mu věrně sloužiti? 2. M. 23, 25; 15, 26. Pozn. 2.
3. Jak hleděl Bůh uchovati Izraele od nemoci i od zlého, které postihlo okolní národy? Viz 3. M. 11—15. 17 kapit. Pozn. 3.
4. Jaký byl následek poslušnosti Izraele? Žalm 105, 37.
5. Co působil Pán při svém lidu, činil-li pokání? Ž. 103, 3.
6. Jak konal Kristus takové dílo pro lidi, když dlel na zemi? Mat. 4, 23.
7. Co se pravi o vlastním určení našeho těla? Oč máme tedy usilovati? 1. Kor. 6, 19. 20.
8. Jak se však povede tomu, kdo chrám Boží znečišťuje a ničí? 1. Kor. 3, 17. Pozn. 4.
9. Jak dalece jest život a příklad Danielův vzorem chování se, které by měl osvědčiti každý křesťan v otázce zdravotnické? Dan. 1, 8—16. Pozn. 5.

10. Jaký cíl mají na zřeteli mužové světa, kteří se účastní zápasu? Jaké předsevzetí k ovládnutí těla bude mít ten, kdo se postavil do služby Boží? 1. Kor. 9, 24, 25. *oni přebývají*
11. Proč apoštol Pavel podroboval své tělo přísné kázni? V. 26, 27. Pozn. 6, *Boj s tělem, bojovat jsem, bít jsem*
12. Co náleží k způsobu života skutečně zdržlivého neboli střídavého?

O d p o v ě ě:

1. Vhodný pokrm. Kaz. 10, 17. Pozn. 7. *uměřeně, když čas je*
2. Čistá voda. Pozn. 8.
3. Čerstvý vzduch. Pozn. 9.
4. Dostatečný odpočinek. Mark. 6, 31. *Pozvěte si sami na*
5. Náležitý pohyb. Kaz. 5, 11. Pozn. 10. *Kde mnoho státi*
6. Zdravotní oděv. 1. Petr. 3, 3, 4. Pozn. 11. *stále máme b.*
7. Vnitřní pokoj. Přísl. 17, 22; Mat. 11, 28; Jan 14, 27, Pozn. 12. *neboť pokoj je větší než všechno*
13. Jaký by byl býval následek, kdyby byl lid Boží skutečně dbal těchto naučení? 5. M. 28, 2—6. *pročhvání na*
14. K čemu nás proto napomíná Písmo svaté? 1. Kor. 10, 31; Rim. 12, 1. Pozn. 13. *proč? k němu, aby všichni v*
slavě Boží, a to tím, že žijeme v jeho životě, a
žijeme dobrou, nemarnou službu.

Poznámky.

1. »Ustavičně působí síly, aby člověk byl zachován při životu, jeho tělo aby se mohlo tvořit nebo obnovovati. Jejich léčivá činnost projeví se, jakmile jest zraněna některá část těla. Ony jsou v službě Boží. Každý den, každou hodinu i každou chvíli působí Bůh skrze ně k našemu dobru. Kdekoliv tyto síly dávají život, vycházejí od něho. Skrze tyto síly činil Ježíš divy.«
E. G. W.

2. S těmito verši shodují se také slova u Mat. 8, 17.

3. »Kdyby byli Izraelští uposlechli naučení a podle nich se

! Působí zřetelně v něm, pokoj svůj - ne jako
ten náš. - -

řídili, byli by se stali světu příkladem v zdraví a prospěchu.«
E. G. W.

4. Jelikož naše těla mají býti příbytkem nebo-li chrámem Ducha svatého, jsme povinni zachovati je čistá a bez hříchu. Naše bezpečnost záleží jen v tom, abychom duši i tělo odevzdali Bohu, aby je zachoval a posvětil.

5. Daniel a jeho společníci nepočínali si z nějakého vzdoru proti moci králově, nýbrž z věrnosti k svým zásadám. Tito mladí mužové náleželi mezi ty Izraelské, jichž málo jen bylo doma vedeno k tomu, aby milovali Boha a jemu sloužili. Oni nemohli s čistým svědomím jísti a pít ze stolu královského, jak jim to bylo podáváno. Jelikož byli zmužili ve svém přesvědčení, získali přízeň poddaného krále. Jejich pevné zásady bylo dbáno a Bůh jim požehnal.

6. Pavel trval na přesvědčení, které bychom si i my měli přivlastniti, že nezáleží na slovech nýbrž na skutcích. Ačkoliv sám byl výmluvný a mocný kazatel poselství spasení, pokládal za důležité, správně žiti, přemáhati hříšné náklonnosti, odporovati všem pokušením a chovati se tak, aby bylo viděti, že jest vítěz. (2. Tim. 4, 7.)

7. »Z potravin požívejme takové, které dávají tělu nejvíce potřebných látek. Při jejich výběru není chuť bezpečným vůdcem. Ona jest převráceným počínáním si zničena a žádá často pokrmy, které neposilují, nýbrž zeslabují a jsou zdraví nebezpečné. Nesmíme se také řídit podle všeobecného používání a zvyku. Jsou přece mnohé nemoci a utrpení, která lze z větší části přičísti vžitému pochybení ve vyživování.« E. G. W.

8. »Pro zdravé i nemocné jest čistá voda největším požehnáním nebes. Její správné používání prospívá zdraví. Podle vůle Stvořitele má býti nápojem utišujícím žízeň člověka i zvířat. Hojné pití vody usnadňuje dodání výživných látek v těle a pomáhá k odolávání nemocem.« E. G. W.

9. »Nečistý vzduch nedává potřebné množství kyslíku; do mozku i do ústrojí jiných smyslů přichází pak krev neokysličená. Proto jest třeba důkladně větrati.« E. G. W.

10. Každý smysl a každý sval má své zvláštní určení, ale všechny se musí pravidelně cvičiti, aby se mohli správně vyvíjeti a uchovati si zdravou sílu životní.« E. G. W.

»Správná doba k spánku i odpočinku a mnohé pohyby těla prospívají zdraví těla i ducha.«

11. »Náš oděv budiž slušný a prostý, přece však dobré jakosti a vhodné barvy i úpravy. Mějme více na zřeteli trvanlivost, nežli pěkný vzhled. Musí dostatečně hřáti a chrániti... Oděv má se v každém směru shodovati se zákonem zdravotním.« E. G. W.

12. »Zmužilost, naděje, víra, soucit, láska také prospívají zdraví a prodlužují život. Spokojené srdce, jasná mysl jest zdraví těla a sílí ducha. Srdce veselé občerstvuje jako lékařství.«

»Ozáří-li paprsky lásky Boží temnou komůrku srdce, prchne hned všechna netrpělivost, nespokojenost i nepokoj; místo toho navrátí se pokoj a radost, aby posilovaly tělo i ducha.« E. G. W.

13. Jsme vyzváni, abychom usilovali o vítězství nad každou zlou žádostí i hříšnou pohnutkou. K tomu by nás mělo povzbuzovati svědectví: »Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.« (Filip. 4, 13.) Takovému úplnému odevzdání se jest naše »rozumná služba Bohu«.

Úkol 6. — 11. května. (Z. s. 19. 31.)

10

Navrácení našich dítek Bohu.

Úvod.

»Sloužení pro Ježíše má v malých věcech života více moci než cokoliv jiného, k určení pokroku člověka a řídití jeho život

dráhou nezištné služby. Jako rodiče mají i učitelé úlohu, takového ducha probouzeti, podporovati a nad ním bdíti. Není pro ně důležitější úlohy. Duch ochotného sloužení jest duch nebeský, a kdykoliv usilujeme o jeho vzrůst, jest nám zajištěno spolupůsobení andělů.« E. G. W.

Otázky.

1. Jak Bůh na počátku pečoval, aby člověk nezůstal sám? 1. M. 2, 18. 21—24.
 2. Jaký obraz šťastné rodiny nastiňuje nám Žalmista? Ž. 128, 2. 3. 6.
 3. Jakou cenu podle slov Pisma mají děti? Ž. 127, 3, první část; 1. M. 33, 5. Pozn. 1.
 4. Jakou směrnicí pro vychování dítek dává Efez. 6, 4? Pozn. 2.
 5. Jaké naučení dal Bůh svému lidu zdávna o náboženském vychování jejich dětí? 5. M. 6, 6. 7.
 6. Jaký význam má toto časně vychování v pozdějších letech pro člověka? Přis. 22, 6. Pozn. 3.
 7. Jaký příklad pečlivého vyučování nalézáme v listě apoštola Pavla k Timoteovi? 2. Tim. 3, 15. Pozn. 4.
 8. Co požadoval Bůh pro sebe od každé rodiny, mající děti? 4. M. 3, 13.
 9. Co učinila Anna se svým synem Samuelem, hledě k tomuto požadavku Božímu? 1. Sam. 1, 24—28.
 10. Co působí zvláštní měrou k vychování mládeže? Pláč Jer. 3, 27. Pozn. 5.
 11. Co by se mělo mládeži stále připomínati? Kaz. 12, 1. Pozn. 6.
 12. Jaký vliv mělo vychování, kterého se Mojžíšovi do 12 let dostalo od jeho matky, na jeho počínání si v pozdějším životě? 2. M. 2, 6—10; Žid. 11, 23—26.
 13. Jaký příklad nedbalého vychování dítek shledáváme proti tomu v době soudců? 1. Sam. 2, 12—17. 34; 3, 13. Pozn. 7.
- 18

14. Které příklady hned na počátku doby novozákonní ukazují cenu křesťanského vychování dětí? Luk. 1, 80; 2, 40. 49—52.
15. Co by měli všichni rodičové říci o sobě i o svých dětech v nejposlednější den? Žid. 2, 13 konec. Pozn. 8.
16. Co musí býti naši denní starosti, chceme-li jednou své dítky viděti cele zasvěceny službě Páně? Izai. 28, 9. 10.
17. Které proroctví dává naději, že v poslední době mají rodiče i děti společně učiniti krásnou zkušenost? Jak by adv. rodiče měli skrze své děti podporovati zvěstování posledního poselství? Mal. 4, 5. 6. Pozn. 9.

Poznámky.

1. »Děti jsou dar od Pána a mají býti vychovány k jeho službě. Rodičové a učitelé nemohou se této důležité a svaté úloze vyhnouti, ani se jí zhostiti. Kdo ji zanedbává, osvědčuje se tím jako nevěrný služebník. Rozsévati símě pravdy záhy do mladých srdcí a opatrně pečovati o jejich víru, přináší odměnu.« E. G. W.

2. »Pravé náboženství záleží v lásce; ta ovládá náboženský domov. Ona se musí projevit skutkem, musí proniknouti celou domácností a projevovati se v mnohé pozornosti, přívětivosti, nezištnosti a ochotnosti.«

3. »Šalomoun vybízí k vedení, vychování a vzdělání dítek. Chtějí-li se rodičové podle toho řídit, musejí sami znáti cestu, kterou mají jíti děti. Nikdy však rodiče nemohou své děti dostatečně vychovati, dřív než oni by se odevzdali Bohu, a od velikého učitele naučili se poslouchati vůli Boží.« E. G. W.

4. »Bůh přikázal Izraelským učiti své dítky jeho požadavkům, a oznámiti jim, jak On zacházel s jejich otci. To byla zvláštní povinnost rodičů, povinnost, která nemohla býti vložena na jiného. Nikoliv cizí, nýbrž láskyplné srdce otce i matky mělo vyučovati dítky. Se všemi příběhy deního života měli se spojovati myšlenky na Boha.« E. G. W.

5. Každé dítě má se záhy učiti nésti odpovědnost; budiž mu opatrně udělena jeho úloha v domě, v zahradě i na poli a bud'

dbáno, aby byla vykonána. Jen tak lze očekávat, že děti přibývajícím stářím ponesou vždy větší odpovědnost.

6. Od útlého mládí musejí děti od svých rodičů býti vedeny, aby ctili Toho, od něhož všechno mají. I naše děti měly by Bohu věrně dáti svůj desátek z peněz, které dostanou jako odměnu za vykonanou práci, nebo jako dar od přátel a známých. Měly by se učit záhy šetřit a něco vydělati, čímž by mohly podporovati dílo Boží. To je zmocní, aby v pozdějších letech mohly na sebe vzíti větší odpovědnost.

7. Není většího zlořečenství pro rodinu, nežli nechati dětem jejich vůli. Jestliže rodiče vyhoví každému přání svých dětí, a dají jim to, co není k jejich dobrému, pobudou děti brzo úctu k svým rodičům, i všechnu úctu před Bohem i lidmi a satan může nad nimi volně vládnouti. Vliv nepořádné rodiny jest veliký a zlobně působí na celou společnost lidskou.« (Patr. 586.)

8. »Vychování a vzdělání dítek ke křesťanství jest nejvyšší službou, kterou rodičové mohou vykonati. Je to úloha, vyžadující trpělivé, dlouhé a pilné úsilí. Zanedbáním této nám svěřené úlohy osvědčujeme se jako nevěrní šafáři, a toto zanedbání nelze před Bohem nikterak omluviti.« E. G. W.

9. »Každé dítě Boží jest povoláno za misionáře nebo vyance Páně. Máme sloužiti Bohu a svým bližním. Příprava k této službě jest úkolem našeho vychování.« E. G. W.

Úkol 7. — 18. května. (Z. s. 19. 41.)

Kristova služba a oběť — náš vzor.

Úvod.

»Nikdy nebyl evangelista podobný tomuto. Kristus, Král nebes, přišel na zem, a přijal lidskou podobu, aby vyšel lidstvu vstříc. Jako vyslanec smlouvy přinesl zvěst o spasení všem

lidem, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným. Celá Palestina slyšela o něm jako o velikém lékaři, a kudy šel, čekali na něho nemocní, aby od něho žádali pomoci. Mnozí přišli jen proto, aby slyšeli jeho slova a cítili dotek jeho ruky. Tak šel sám Král slávy v lidské postavě z města do města, od místa k místu, aby kázal radostné poselství a uzdravoval nemocné.« E. G. W.

Otázky.

1. Proč poslal Bůh svého Syna jako Spasitele na svět? Jan 3, 16.
2. V jakém duchu splnil Kristus svou velikou úlohu? Fil.p 2, 6. 7.
3. Jaký význam má pro nás lidí oběť, kterou přinesl Bůh v svém Synu? 1. Jan. 4, 9. Pozn. 1.
4. Co již David prohlásil jako pevné předsevzetí Kristovo? Ž. 40, 9.
5. Které citelné změně podrobil se Kristus, když přišel na svět? 2. Kor. 8, 9.
6. Jak by toto chování se Kristovo mělo působiti na nás? Mat. 19, 21. Pozn. 2.
7. V čem záležela služba Kristova pro lidstvo? Co Jej k tomu zmocnilo? Skt. 10, 38.
8. Jaké poselství hlásal Ježíš lidu Izraelskému hned po svém křtu? Jak pečoval o další jeho rozšíření? Mat. 4, 17; 10, 7. 8.
9. Který výrok Pána Ježíše svědčí, že si byl již dříve vědom svého poslání? Luk. 2, 49.
10. V čem spatřoval svou úlohu na tomto světě? Mat. 20, 28. Pozn. 3.
11. Co měl Kristus na zřeteli svou nezištnou službou lidstvu? Jan 6, 38; 4, 34.
12. Jak se oddal vůli svého Otce? Jan 12, 27; Mat. 26, 39; Filip 2, 8.

13. Jak velikou cenu podle Izaiáše měl zaplatiti Ježíš? Proč se toho nezalekl? Izai. 53, 3—6.
14. Jaká naděje kynula mu v odměně za trpělivé nesení kříže? Žid. 12, 2; Izai. 53, 11.
15. Jakou výzvou k jeho učedníkům jest jeho chování se na zemi? 1. Petr. 2, 21. Pozn. 4.

Poznámky.

1. Celá nebesa byla mocně dotčena, hledě k této předivné a veliké sázce. Nebeští obyvatelé snažili se pochopiti nevystižitelnou lásku Boží, která měla vzbuditi vděčnost v srdcích lidských.« E. G. W.

2. »Na vyzvání Spasitele opustili Jan a Petr své společníky a šli za ním. Totéž odevzdání bylo žádáno od tohoto mladého muže a Ježíš nežádal větší obět, než jakou přinesl sám... Onen mladý muž měl jíti touže cestou, kterou šel Pán Ježíš.« E. G. W.

3. »Kristus v své službě neustával. Neměl určenou dobu pracovní. Všechn svůj čas, své srdce, svou duši i sílu věnoval práci pro blaho lidstva. Ve dne pracoval do umdlení, a noc ztrávil někdy v modlitbě o milost a vytrvalost k veliké práci... Svým spolupracovníkům mohl říci: „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.“ E. G. W.

4. »Skrze pokušení a pronásledování zjevuje se sláva Boží v jeho vyvolených. Zatím co svět je nenávidí a pronásleduje, budou věřící Kristu vyškoleni a vychováni v jeho škole. Na zemi jdou úzkou cestou a budou vytríbeni v peci soužení. Jdouce za Kristem skrze těžké boje, cvičíce se v sebezapření a snášejíce zklamání, učí se znáti tíhu a trýzeň hříchu a odvracejí se od něho. Jako účastníci utrpení Kristových hledí vstříc budoucí slávě a praví: »Nebo tak za to mám, že nejsou rovna utrpení nynějšího času oné slávě, kteráž se zjeví má na nás.« E. G. W.

Náš úkol mezi ztracenými.

Úvod.

»Lidu hrozi nebezpečí. Veliké zástupy hynou. Ale jak málo těch, kteří se vydávají za následovníky Kristovy, nesou břímě za tyto duše! Osud světa jest na vážkách, ale to sotva pohně těmi, kteří předpokládají, že věří největší pravdě, jaká kdy smrtelníkům byla dána... Vidouce svět, který tak nutně potřebuje evangelium, zůstávají domnělí křesťané přece tam, kde společně mohou se radovati z evangelia. Necítí nutnost, jíti do nového území, aby poselství o spasení nesli do dalekých končin. Zdráhají se splniti rozkaz Kristův: Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření. Mají-li snad menší vinu, než měli Židé?« E. G. W.

Otázky.

1. Jak vyličuje Izaiáš stav světa v poslední době? Izai. 60, 2a.
2. V jakých okolnostech jest každý, kdo ještě nenašel Spasitele? Efez. 2, 12. Pozn. 1.
3. Jaký úkol pro následovníky Kristovy vysvitá z toho, že svět je v temnosti? Mat. 5, 11—16.
4. Který rozkaz Boží, daný skrze proroka, použili apoštolé pro sebe? Skt. 13, 47. Pozn. 2.
5. Jaké dílo přikázal Spasitel činiti svým učedníkům, dokud byl mezi nimi? Mat. 10, 5—8.
6. Jaký pokyn, týkající se pokrmu dal jim, dokud by vykonávali jeho rozkaz? V. 9. 10. Pozn. 3.
7. Na jaké neshaze při vykonávání tohoto rozkazu měli se připravit? V. 16—24. Pozn. 4.
8. Jaký rozkaz dal Kristus svým učedníkům krátce před svým nanebevstoupením? Co jim bylo hned zaslíbeno, aby to mohli provést? Mat. 28, 18—20. Pozn. 5.

9. Kde měli být svědky pro Ježíše? Skt. 1, 8.
10. Co způsobilo kázání poselství spasení skrze církev apoštolskou? Skt. 2, 41; 4, 4.
11. Jaké zkušeni dopustil na ně brzo Bůh? Skt. 8, 1. 4.
12. K čemu byl Pavel od Pána vyhlédnut, jakmile by se obrátil? Co mu mělo přinést vykonávání jeho rozkazu? Skt. 9, 15.
16. Pozn. 6.
13. Jakým svědectvím ukončil Pavel dobu své věrné služby? 2. Tim. 4, 6—8. Pozn. 7.
14. Uveď zaslíbení z knihy Izaiášovy, která mají povzbudit všechny věrné služebníky Kristovy! Izai. 43, 5—7; 49, 6. 12.

Poznámky.

1. Každý, kdo nalezl Spasitele a v svém životě zakusil jeho proměňující moc, přišel z duchovní temnoty k světlu pravdy. Nikdo, ať je to kdokoli, nebo ať cokoli má a ví, nemá světlo, které svítí vždy jasněji až do úplného rozednění se, dokud nepřišel bliže ke Kristu a v něm našel svého Spasitele. Potom však do temného, prázdného srdce rozlévá se proud světla, radosti a naděje. Avšak do té chvíle, jak praví Pavel, byli jsme »bez naděje a bez Boha na světě«.

2. Zde jest uveden verš z Izai. 49, 6. Evangelijní prorok viděl dobu apoštolskou a poznal, že Izrael Boží splnil svou úlohu s hůry. Pavel použil rozkazu daného lidu Božímu pro sebe a v jeho provedení dal sám příklad, když pohanskému světu přinesl světlo spasení.

3. Nikoliv zvláštní opatření, nýbrž dary těch, jimž skrze ně dostalo se požehnání, měli jim zajistiti pokrm.

4. »Zrak Spasitelův pronikal budoucnost: on viděl další území, v nichž učedníci po jeho smrti mají být svědky. Jeho zraku zjevovali se zkušenosti jeho služebníků ve všech staletích, až do jeho druhého příchodu. Viděl, jaké boje musí jeho následovníci podstoupiti. Poukazoval na všechna hrozící jim nebezpečí,

i na sebezapření, jakého jim bude třeba.« E. G. W. Ale třebaže jim bude zápasiti s nadpřirozenou mocí, mohou býti ubezpečeni nadpřirozenou pomocí a věděti, že všichni služební duchové nebeští státi jim budou po boku. A nejen ti, nýbrž i Duch svatý, zástupce Pána, přijde, aby je vedl v boji.«

5. »Darem Ducha svatého mělo se učedníkům dostatí předivné moci. Znamení a divy měli potvrzovati jejich svědectví. A nejen apoštolé, nýbrž i ti, kteří by přijali poselství, měli činiti divy. (Mat. 16, 17. 18.)« E. G. W.

6. Pavlův úkol nebyl lehký k splnění. Přinesl mu mnohé námahy, utrpení, odřikání a nakonec smrt. O jeho chování se v těchto zkouškách čteme: »Uprostřed ustavičné bouře odporu, křiku nepřátel, a odpadávání přátel, pozbyl neochvějný apoštol téměř zmužilosti. Když však pohlédl zpět na Golgatu, šel s novou horlivostí, aby šířil známost ukřižovaného. Vkročiv na cestu krví zkropenou, nežádal si býti zbaven boje, dokud by svou zbroj nesložil u nohou svého Spasitele.« E. G. W.

7. O tomto svědectví čteme v knize »Wirken der Apostel« na str. 416: »Uplynulo téměř dvacet století, od doby, kdy Pavel jako svědek pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista dal svůj život. Zatím co žádná ruka věrná v následujících pokoleních nenapsala žádnou zprávu o posledních chvílích tohoto svatého muže, aspoň pero Ducha svatého zachovalo nám jeho poslední svědectví. Jeho hlas, podobný zvuku polnice, zazníval ve všech dobách, tisíce svědků Kristových nadchl svou zmužilostí a probudil tisíce srdcí obtížených.«

8

**Hoden jest dělník mzdy své.
Odměna služebníků Kristových.**

Úvod.

»Mezi nařízeními Božími pro Židy byli dary a oběti podstatnou částí sloužení Bohu. Izraelští byli poučeni, aby desátek ze všech svých příjmů zasvětili službě ve svatyni. Kromě toho musili přinášeti oběti za hřích, dary dobrovolné a díkůčinění. To byli prostředky, kterými v tehdejší době udržováni byli kazatelé. Bůh neočekává od nás méně, než co očekával od svého lidu tehdy. Veliké dílo zachraňování duší musí spěti vpřed. Ustanovením desátků, jakož i přinášením darů a obětí učinil opatření k udržování tohoto díla.« E. G. W.

Otázky.

1. Kterými slovy naznačil Kristus, že o dělníky evangelia má býti dostatečně postaráno? Mat. 10, 10 druhá část.
 2. Jakým právem smí to žádati? Žalm 24, 1. (Z. 50, 10—12.)
Hoden jest dělník mzdy své
 3. Jaké naučení o desátkách dostal Izrael pro své vysvobození z poddanství Egyptského? 3. M. 27, 30—34. Pozn. 1.
Hoden jest dělník mzdy své
 4. Jak jinak mohl lid poznávati Boží nárok na jeho příjmy? 2. M. 23, 19a; Přisl. 3, 9. Pozn. 2.
Hoden jest dělník mzdy své
 5. Jaký následek to mělo pro dílo Boží, když za dnů Nehemiášových nedával lid Levitům desátky? Neh. 13, 10.
Hoden jest dělník mzdy své
 6. Jak bylo Izraelským ukázáno, že je to nesprávné? V. 11, 12.
Hoden jest dělník mzdy své
 7. Jak jinak ještě v téže době nedbali Izraelští vlastnického práva Božího? V. 15—18.
Hoden jest dělník mzdy své
 8. V jakém stavu ocitl se Izrael zanedbáním svých povinností k udržování služby v chrámě ve dnech Nehemiáše? Co však měla způsobiti věrnost dítek Božích? Aggeus 1, 7—11; 2, 18. 19.
Hoden jest dělník mzdy své
- 26 *Hoden jest dělník mzdy své*

9. Z čeho obviňuje Pán svůj lid z těžé příčiny skrze proroka Malachiáše? Mal. 3, 8. 9. *Neplácejte, když říká Hospodin, abyste přinesli dary, ale ne přinesli je. V čem se loužíte?*
10. Jakou výzvu a jaké zaslíbení připojuje Pán k své obžalobě? V. 10—12. *Smějte se všechny desátky do Jeruzaléma, aby přišel den Hospodinův. Když přijde, vytrhne vás jako kámen z místa. Když vytrhne vás, vytrhne vás jako kámen z místa.*
11. Jak soudil Kristus o desátkách? Mat. 23, 23. Pozn. 3. *Boží desátky a dary, ale ne přinesli je. V čem se loužíte?*
12. Jaké stanovisko zaujímal Pavel o vydržování služebníků Božích? 1. Kor. 9, 7—14. *Když jsem vám poslal syny, jsem vám poslal syny, kteří jsou v zákoně. Když jsem vám poslal syny, jsem vám poslal syny, kteří jsou v zákoně.*
13. Který úkol veliký má vyžadovati všechnen jejich čas i sílu? Mat. 28, 18—20. Pozn. 4. *Idete na svět, evangelizovat všechny národy. Vždyť já jsem s vámi, abychom byli svědky.*
14. Jaký by byl následek, kdyby všichni věřící věrně dávali desátky? Pozn. 5.
15. Jak se jeví naše povinnost k podporování díla Božího i v prvním poselství andělském? Zjev. 14, 7; Přisl. 3, 9: 10. *Přistě, božstvo, a přistě, božstvo, a přistě, božstvo.*
16. Jak se zachová církev ostatků ke všem požadavkům Božím? V. 12. *Nežijte jako lidé, ale jako lidé, kteří jsou v zákoně.*

Poznámky.

1. »Zřízení desátků a darů bylo ustanoveno, aby vštěpovalo lidem velikou pravdu, že Bůh jest zdrojem všeho požehnání jeho tvorstvu, a že Jemu náleží všechnen dík lidstva za ty mnohé dary, které mu dává.« E. G. W.

2. »Dříve ještě než desátek mohl býti dán, byl již nárok Boží uznáván. Prvotiny ze všech dozrávajících úrod zemských byly Mu zasvěceny. První vlna při stříhání ovcí, první zrní při mlácení obilí, první olej a víno, bylo odloženo pro Pána. Tak-též i prvotiny zvířat... Tak bylo lidu ustavičně připomínáno, že Bůh jest vlastníkem jejich polí, ovcí i dobytka; že On jim dal svit slunce i déšť k seti a ke žni, že všechno stvořil co mají a co jim svěřil.« E. G. W.

3. Kristus schvaluje dávání desátků a uznává horlivost svých vrstevníků, že jsou věrní v tom nejmenším. Odsuzuje však, že na tom činili závislé spasení a zalíbení se Bohu, zatím co zapomínali na mravní přednosti, kterými se má vyznačovati život všech opravdových křesťanů.

7. Na čem má zakotviti jejich víra? Kam se přikloní jejich srdce? V. 31. 34.

8. Co mohou očekávat ti, kteří své srdce dali Pánu? V. 32.

9. Na co bychom vždy měli pomyslit, nežli se rozhodneme pro Pána a pro jeho službu? Luk. 14, 26 27.

10. Kterými příklady snažil se Ježíš ukázat, jak je to nutné? V. 28—32.

11. Co praví na základě toho svým následovníkům? V. 33.

12. Jakou měrou jsme před Bohem povinni dbáti požadavků Božích? Luk. 12, 48; Mat. 10, 8 konec. Pozn. 3.

13. Podle čeho měří Bůh naše příspěvky? 1. Kor. 16, 2.

14. Co máme činiti, abychom nepustili se zřetele bídu světa? Jan 4, 35; Luk. 10, 2.

15. Kterou zkušenost Pavlovu bychom učinili, kdybychom hleděli na dozrávající pole a prosili o dělníky? Skt. 16, 9. 10. Pozn. 4.

16. Které odpovědnosti bychom si měli býti vědomi, ať se nám dostalo požehnání ve věcech časných, nebo vykonáváme-li nějakou službu v díle Božím? 1. Kor. 4, 1. 2. Pozn. 5.

Poznámky.

1. »Již na počátku byla dána uzda žádosti po sobeckém uspokojení, zhoubné vášni, která byla příčinou pádu satanova. Strom poznání, který byl blízko stromu života uprostřed zahrady, měl býti zkušebními kamenem poslušnosti, víry a lásky našich prvních rodičů. Zatím co volně mohli jísti ze všech jiných stromů, bylo jim pod trestem smrti zapovězeno jísti z tohoto stromu. Měli býti vydáni pokušení satanovu; kdyby však ve zkoušce byli obstáli, byli by unikli jeho moci, aby se věčně radovali v milosti Boží.« (Patr. 37.)

2. O významu pokušení a utrpení, které snášel Josef, čteme, že »Bůh jej ve škole utrpení připravil k většímu dílu, a on se nevzpíral potřebné kázni«. Jen proto byl pokoušín a třiben, aby

mohl lépe Bohu sloužiti. Tak i každé pokušení a každá oběť jest přípravnou školou, aby nás více mohlo býti použito.

3. »Jelikož naše požehnání a přednosti se množí, — zvláště pak když známe tu nesmírnou oběť Syna Božího — zdaliž bychom svou vděčnost neměli vyjádřiti v hojných darech, aby také jiným dostalo se poselství spasení? Tou měrou, jakou se šíří evangelium, je třeba větších prostředků k jeho vydržování; zřízení desátek a oběti jest pak větší nutnosti, než v staré smlouvě.« E. G. W.

4. »Ze všech zemí zaznívá macedonské volání: ‚Přijď, pomoz nám!‘ Bůh nám umožnil vstup do polí, a budou-li lidské nástroje spolupůsobiti s božskými, mohou býti mnohé duše získány pro pravdu. Ale lid přiznávající se k Pánu jest ve svěšeném mu díle ospanlivý a na mnohých místech je nechal nedotknuto.« E. G. W.

»Malé částky peněžní, ušetřené v sebezapření, prospějí pokroku díla Božího více, nežli veliké dary, které nevyžadovaly sebezapření.« E. G. W.

5. »Učte své děti, že Bůh má neobmezené právo na všechno, co jest jejich. Co mají, jest jim jen půjčeno, a má tím býti zkoušena jejich poslušnost.« E. G. W.

Úkol 11. — 15. června. (Z. s. 20. 10.)

Požehnání naší věrnosti.

Úvod.

»Ať jakkoli doba našeho sloužení jest krátká, nebo naše práce nepatrná, budeme-li ji konati v prostotě víry Kristovy, dostane se nám přece odměny. Co i ti největší a nejmodřejší nemohou si zasloužiti, může dosáhnouti nejslabší a nejnepa-

trnější. Zlatá brána nebeská neotvírá se těm, kteří se sami povyšují; pyšní tam nemohou vstoupiti. Ale věčná vrata otevrou se široce při doteku malého dítěte. Slavná bude odměna milosti těch, kteří v prostotě víry a lásky působili pro Boha.« E. G. W.

Mocnost je rozkojníkem a chybí dodatěk ve všem a do hořosti ke velikému dobrému skutku - nosp. shodou -

Otázky.

1. S jakou podmínkou mohli Izraelští přinášeti věci ke zřízení svatyně na poušti? 2. M. 25, 2.
2. V které době potom bylo lidu připomínáno totéž smýšlení? Soud. 5, 2.
3. Co z toho můžeme usuzovati pro sebe, má-li naše služba i oběti býti Pánu příjemné? 2. Kor. 8, 12. Pozn. 1. *Jest-li je*
4. Co by nás mělo míti k hojnému a ochotnému dávání? 2. Kor. 9, 6, 7. *... skoupí rodu, skoupí bude*
5. Jak velikou podporu Boží můžeme očekávati při vykonávání dobrého? V. 8—11. *... bohatí nedůvěřali v neho*
6. Jaké naučení o bohatých dal apoštol Pavel Timoteovi? → 1. Tim. 6, 17, 18. *... bohatí jsou jako hladobný k*
7. Proč to již sami potřebují? V. 19. Pozn. 2. *... drahé věci*
8. Proč mohl apoštol s tak určitým svěděním mluvit o požehnaném působení dávání na příjemce? Filip. 4, 15—17. *... na*
9. O které přednosti a odměně věrnosti pro dárce samého věděl? V. 18, 19. *... naplní*
10. Jak hleděl Kristus znázorniti chování se Boží k svým dělníkům? Mat. 20, 1. *... dělníci*
11. Kdy první dělníci, o nichž jest řeč v tomto podobenství, šli na vinici? V. 2. *... (dělníci mrdy)*
12. Zač pracovali dělníci najati o deváté hodině? V. 3—5.
13. Co smluvil s dělníky, které najal ještě o jedenácté hodině? V. 6, 7. *... bylo spravedlivé*
14. Jaká neshoda stala se večer při výplatě? V. 8—12.
15. Jaké naučení dostalo se nespokojeným? V. 13—16. Pozn. 3.

16. Na jakém základě vstupují věřící v smlouvu s Bohem?
2. 50, 5. Pozn. 4.

17. Co Bůh jednou odmění? Řím. 2, 6. 7; Zjev. 22, 12. Pozn. 5.

18. Z jakého důvodu mohl Pavel a s ním i my hleděti můžeme
vstříc konečné odměně? 2. Tim. 4, 8. Pozn. 6.

19. Jakou povinnost na se bereme, přijímajice spasení? 1. Kor.
3, 9 první část. *Boží pro přinášející oběti;*

Boží oddělení

Poznámky.

1. »Bůh nepohlíží na to, jak dlouho, nýbrž jak ochotně a věrně pracujeme v díle. V každém sloužení požaduje úplné odevzdání našeho vlastního já. Nejmenší povinnost, vykonaná v upřímnosti a oddanosti, jest Bohu příjemnější než veliké dílo, v němž nelze spatřiti žádné sebezapření. Pán pohlíží, dbáme-li Ducha Kristova a kolik podobnosti Kristu zjevujeme v našem díle. Více pohlíží na lásku a věrnost, s kterou pracujeme, nežli na to, kolik pracujeme.« (Gleichnisse 397.)

2. »Bůh si přeje, abychom místo pozemského volili nebeské. Umožňuje nám, skládati poklad v nebesích. Povzbuzuje nás k dosažení nejvyššího cíle a k získání největšího pokladu. Prohlásil, že „dražší bude muž nad zlato, a člověk cennější nad čisté zlato z Ofir“. Až pomine bohatství, které mol a rez zžirají, potom se následovníci Kristovi budou radovati z nepomíjitelného pokladu nebeského... Shromažďujte tedy poklad u trůnu Božího. Zajistěte si právo na nevyčerpatelné bohatství Kristovo.« (Tamtéž 371.)

3. »První dělníci, uvedeni v podobenství, představují ty, kteří požadují přednost před ostatními, jelikož vykonávají práci. Jdou do práce s duchem sebeuspokojení, a nepřinášejí sebezapření, ani obětování sebe. Snad prohlašují, že po celý svůj život slouží Bohu, že snášejí těžkosti, odřikání i zkoušky, a proto si činí nárok na větší odměnu. Více myslí na odměnu, nežli na přednost, býti služebníky Kristovými. Podle jejich názoru jsou pro svou práci a pro přinesené oběti hodni větší cti

než ostatní, a protože jejich nárok není uznán, jsou uraženi.«
(Tamtéž 394.)

4. »Jak rozdílné jest měřítko, podle něhož Bůh měří povahu, od měřítka, kterým měříme my! Bůh vidí, jak mnohá pokušení v rodině i v srdci přemáháme, o nichž neví svět ani blízcí přátelé. On vidí pokoru duše i opravdovou lítost, která přichází po zlé myšlence. Vidí plné odevzdání srdce jeho službě. On pozoroval ty boje s vlastním já — boje, které přinášejí vítězství. O tom všem ví Bůh i jeho andělé. Pamětní kniha jest před ním psána pro všechny, kteří se bojí Pána a myslí na jméno jeho.«
(Tamtéž 398.)

5. »Jsou mnozí lidé, kteří se zasvětili Kristu a přece nenašli příležitosti, vykonati veliké dílo, nebo přinésti velikou oběť v jeho službě. Ti snad najdou útěchu v myšlence, že není člověku třeba státi se zvláštním mučedníkem, aby se Bohu zalíbil; tím se také nepraví, že o misionáři, který jest denně vydán nebezpečí i smrti, jest v nebeských knihách nejlepší zpráva. Křesťan, který se skutečně osvědčí křesťanem v soukromém životě, v denním odevzdání se vlastního já, v upřímnosti svých záměrů a v čistotě myšlenek, v tichosti, u víře, i zbožnosti, ve věrnosti, který v rodinném životě zjevuje povahu Kristovu — může mít u Boha větší cenu, než slavný misionář nebo mučedník.« (Tamtéž 398.)

6. »Ten bude Kristu nejbliže, kdo nejvíce chová v sobě jeho nezištné smýšlení a obětavé lásky — lásky, o které se praví, že není všetečná, nenadýmá se... nehledá svých věcí, nedá se zdrážditi, neobmýšlí zlého' — lásky, která Pána a Mistra i učedníky přiměla, dáti za spasení lidí všechno, i život.« E. G. W.

Dar Ducha svatého.

Úvod.

»Kdo se duší, tělem i duchem zasvěti Pánu, bude vždy na vnitřním i zevnějším (člověku) posilován. Nevyčerpatelné poklady nebeské jsou mu k službě; Kristus mu udělí ducha ze svého Ducha, život ze svého života; Duch svatý ovládne jeho srdce i mysl; Bůh sám obohati jej svou milostí, rozmnoží jeho schopnosti a podpirati jej bude v jeho úsilí o získání duši skrze jakékoliv zjevování křesťanských ctností v životě. Spolupůsobením s Kristem jest dokonalý v Něm, a přes všechny lidské slabosti může konati dílo všemohoucího Boha.« E. G. W.

Otázky.

1. Jaký boj jest stále v člověku? Gal. 5, 17. Pozn. 1.
2. Jak se Bůh zdávná choval k člověku, aby jej vysvobodil? Efez. 2, 4. 5. Pozn. 2.
3. Co za to od nás očekává? Zjev. 3, 20. Pozn. 3.
4. Jak k nám Bůh přichází? Jan 16, 7. 8.
5. V čem se Duch svatý osvědčuje věřicimu jakožto pomocník? Jan 14, 26; 16, 13.
6. Co chce způsobiti Duch svatý svou prací na našem srdci? Ezech. 36, 26. 27. Pozn. 4.
7. Kdy a jak vysvětlil Ježíš znovuzrození? Jan 3, 1—8.
8. Jak David již prohlásil, že jest mu třeba Ducha? Zalm 51, 12—14.
9. Jakou měrou chce v nás Duch svatý přebývati? Efez. 3, 16—19.
10. Jaký bude následek v církvi, když jednotliví věřící nechají na sobě působiti Ducha svatého? Efez. 4, 13.
11. Které napomenutí jest tedy vhodné? V. 30. Pozn. 5.

12. Jak působilo vylití Ducha svatého na věřící v první církvi? Skt. 4, 4. 31. 32; 6, 3. 8; 8, 1. 4. Pozn. 6.

13. Jaký zvláštní význam mělo toto působení Ducha? Joel 2, 28. 29.

14. Co podle toho smíme očekávat před velikou žní? Joel 2, 23. konec. Pozn. 7.

15. Co to bude značiti pro nynější církev? Skt. 1, 8.

16. K čemu dá Duch svatý podnět při věřících, hledě k zaslíbení druhého příchodu Kristova? Zjev. 22, 17. 20. Pozn. 8.

Poznámky.

1. »Pomoci falešného učení získává satan moc nad duchem, a představováním nesprávných obrazů znetvoří povahu. Pomoci Pisma svatého ovládá Duch svatý rozum i srdce. Tak odkrývá a zahání blud, který ohrožuje naše srdce. Duchem pravdy, který působí skrze slovo Boží, táhne Kristus vyvolené k sobě.« E. G. W.

2. Bůh své dítky vždycky miloval; proto je chtěl zachránit. Dal za člověka to nejlepší a tak obrátil pozornost vesmíru na boj mezi dobrem a zlem zde na zemi. Veškeré stvoření očekávalo tedy s napětím výsledek oběti jeho jednorozeného Syna. Golgata jest zajisté souhrn nepředstižitelné lásky.

3. »Spasitel nedá se odvrátiti posměchem, pohrůzkami ani pohrdáním, nýbrž stále hledá ztracené a praví: „Jakž bych tě vydal?“ Ačkoliv zatvrzelá srdce odmítají jeho lásku, On přichází znovu a prosí: „Aj, stojím u dveří, a tluku.“ E. G. W.

4. »Duch svatý byl největší dar, který Kristus k zvýšení svého lidu mohl od Otce vyprostiti. Bez jeho působení k obnovení srdce, byla by jeho oběť marná. Jelikož zlo po staletí vzrůstalo a užasnou měrou uvrhlo lidstvo do kletby, mohla býti moc hřícha jen skrze působení Ducha svatého plnou měrou přemohena a zlomena. Tak Duch svatý činí přístupné, co skrze Vykupitele světa bylo způsobeno. Očišťuje srdce věřícího a činí jej účastna Boží přirozenosti. Kristus nám dal svého Ducha,

aby jeho Božskou mocí v nás zplozený nebo zděděný hřích byl přemožen, a jeho církev sformována byla podle jeho obrazu.« E. G. W.

5. Ducha svatého »zarmucujeme« svými hříchy, svou nedbalostí, lhostejností a zanedbáváním povinností. (Viz verše 25—32.)

6. »Jaký byl výsledek vylití Ducha o letnicích? Radostná zvěst o zmrtvých vstalém Spasiteli byla nesena do nejdálnějších končin světa, a zatím co učedníci zvěstovali poselství vysvobozující milosti, poddávala se srdce moci poselství. Obrácení přidávali se k církvi. Pobloudilí obrátili se znovu. Hříšníci spojovali se s věřícími, aby hledali drahocennou perlu. Někteří z nejzatvrzelejších protivníků evangelia, stali se jeho obhájci... Každý křesťan viděl ve svém bratru projevení se Boží lásky a dobroty. Věřící usilovali zjevití povahu Kristovu a působili pro rozšíření jeho království.« (Wirken 35.)

7. »Pro dobu krátce před ukončením žně světa, jest však zaslíbeno zvláštní udělení duchovní milosti, která má církev připraviti na příchod Syna člověka. Toto vylití Ducha jest přirovnáno k pozdnímu dešti, a o tuto sílu mají křesťané prositi Pána žně.« (Tamtéž 41.)

8. »Každý, kdo to slyší, má pozvání opětovati. Ať má jakékoliv zaměstnání, jedno má míti především na zřeteli: získávati duše pro Krista. Nemůže-li snad mluvit před shromážděnými, může pracovati s jednotlivci...

Učedníci měli začítí pracovati, tam kde byli. I to nejtvrdší a nejméně slibující pole neměli pominouti. Tak má každý dělník Kristův začítí, kde jest: ve vlastní rodině mohou býti duše hladovějící po soucitu a z nedostatku chleba života mohou jíti v zahynutí. Také i dítky mohou tam býti vychovány pro Ježíše... Konejme věrně dílo, které jest nám nejbližší. Potom budeme moci působiti ve větším kruhu, povede-li nás tam Bůh.«

»Rozkaz: „Jdouce po všem světě!“ nesmíme pustiti se zřetele. Kristus zbořil dělicí zeď, t. j. odstranil dělicí předsudky národ-

nostní, a učí jedné lásce k celé rodině lidské. Vyvádí člověka z úzkého kruhu, do něhož byl zavlečen sobectvím, boří všechny hranice společenského rozdílu, a nedopouští žádného rozdílu mezi známými a cizími, přáteli a nepřáteli, ale učí nás v každém člověku viděti svého bratra, a ve světě naše pracovní pole.« E. G. W.

Úkol 13. — 29. června. (Z. s. 20. 13.)

Věčná přednost šafářů Božích.

Úvod.

»Spolupoutníci, ještě jsme uprostřed soužení a nepokoje rozbouřeného světa; brzo však se zjeví Spasitel, aby nám přinesl vysvobození a pokoj. Proto u víře v blaženou věčnost pamatujeme, jak nám to Bůh nastínil. Ten, který zemřel pro hříchy tohoto světa, široce otevřel brány ráje těm, kteří v něho věří. Brzo bude boj dokončen a vítězství získáno. Brzo uvidíme toho, v němž toliko máme svou naději na život věčný. V jeho blízkosti pominou všechna pokušení a utrpení tohoto života. Na to první se nepomysli více, aniž to »vstoupí na srdce«. „Nezamítejtež smělé doufanlivosti své, kteráž velikou má odplatu.« (Žid. 10, 35:) E. G. W.

Otázky.

1. Co všechnen svět může brzo očekávati od Boha? Ž. 50, 3. 4.
2. Koho potom Kristus shromáždí? V. 5.
3. Za jaké odevzdání se byla jim dána veliká zaslíbení v přítomném i budoucím životě? Mark. 10, 28—30. Pozn. 1.
4. Co věřící vyznávali tím, že všechno opustili? Žid. 11, 13.
5. Co činili v svém životě pozemském? V. 14.

Bůh nasytí se jejich Bohem; nebo připravil jim místo.

6. Jak vyšel Bůh vstříc jejich tužbám a snahám? V. 16.

7. Kde budou mít svatí připraveno město? 2. Petr. 3. 13;

neboť Zjev. 21, 1. 2. Pozn. 2. *Není to nebo a nová země, jako spíše*

8. Jak vyličuje prorok Izaiáš dědictví svatých? Izaj. 65, 17.

21—25; 11, 6—9. První věci jsou nové a nejdříve se otevírají

9. Kdo bude mít jen účast v radosti na nové zemi? Zjev.

22, 14; 21, 7. 27. Kdo opravil přikázání - kdo zvrátil

10. Co musí být nejdříve přemoženo? 1. Jan. 2, 16. *žádost*

dotčení, přechá

11. Jakou naději máme, abychom byli vítězi? 1. Jan. 5, 4.

Pozn. 3. Nečekejte se navzájem a Bůh a přemůže vás

12. Čím jest nám zajištěno plné vítězství? 1. Kor. 15, 57;

Řím. 8, 37. vítězství přes Pána našeho Ježíše

13. Čím spečetují vítězové své rozhodnutí? Zjev. 12, 11.

Bezdělně spásy slavy osvoboditelů, jeho nepřítelů, kteří byli do a

14. Která zaslíbení mají se při nich splnit? Pozn. 4.

15. Jaké milostivé pozvání uslyší brzo ti, kteří se spojili s

Kristem? Mat. 25, 34. *Pozděj se, kteří se spojili s*

16. Jaká změna v otevíracím den bude k jejich uspokojení? 1. Jan. 3, 2.

podobní budeme jemu neboť vidět, že budeme jak

Poznámky.

1. Potom shromáždí Kristus jen ty, kteří všechno co měli a co činili, obětovali požadavkům života a služby pro Ježíše. Budou to jen ti, kteří žili životem svého Mistra a jeho Duchem byli nadšeni.

2. »Na obnovené zemi budou se vykoupení kochati zaměstnáním a radostí, kterou Adam a Eva měli na počátku. Rájský život, v zahradě a na poli vzkvete znovu... Budou mít možnost rozvinouti všechny své síly a schopnosti. Největší předsevzetí budou provedena, největší očekávání splněna a nejdůležitější úsilí uskutečněno. Přece však bude třeba dosahovati nových výšin, tvořiti nové divy, pochopiti nové pravdy, a vši silou těla, duše i ducha dosahovati dalších cílů.« E. G. W.

3. Kdo »vítězí«, dosáhne vítězství nad světem, tělem i ďáblem. Takové vítězství jest možné jen u víře v Ježíše Krista. Kdo vítězí, usiluje činiti vůli toho, který jej poslal. On zná jen odevzdání se, službu a obět bez jakýchkoli podmínek, nebo výhrad.

4. Oni mají:

- a) jisti ze stromu života. Zjev. 2, 7.
- b) býti zachováni od smrti druhé. V. 11;
- c) jisti tu mannu skrytou. V. 17;
- d) dostati moc nad pohany (národy). V. 26;
- e) oděni rouchem bílým a vyznání před anděly. Zjev. 3, 5;
- f) býti sloupy v chrámě Božím a
- g) seděti na trůnu s Nejvyšším. V. 12. 21.

